2 Σεπτεμβρίου 2013

Ο Θεός και οι Έλληνες

/ Γενικά Θέματα

Όταν ο Θεός μοίραζε τον κόσμο, είπε σε όλους τους λαούς που είχε φτιάξει να περάσουν μέσα στη βδομάδα να διαλέξουν μια χώρα να κατοικήσουν.

“Δέχομαι μέχρι το Σαββάτο” τους ξεκαθάρισε. “Την Κυριακή θα ξεκουράζομαι”.

Δευτέρα πρωί έτρεξαν και στήθηκαν στην ουρά οι Γερμανοί. Την πρώτη μέρα της προθεσμίας. Κι έτσι τους έδωσε μια ωραία και μεγάλη χώρα στην καρδιά της Ευρώπης.

Μετά από λίγο ήρθαν οι Κινέζοι. Ομοιόμορφα ντυμένοι και σε παράταξη. Ήταν μπόλικοι και τους έδωσε την Κίνα.

Την Τρίτη οι Γάλλοι, οι Ιταλοί, οι Άγγλοι, οι Πορτογάλοι, οι Σουηδοί, οι Αμερικάνοι, οι Καναδοί. Πήραν όλοι από μια χώρα.

Τετάρτη όλοι οι Αφρικανοί με τα πολύχρωμα ρούχα τους. Τους έδωσε ολόκληρη την όμορφη Αφρική και τους είπε να τη μοιραστούν.

Την Πέμπτη πήγαν οι Αβορίγινες. Τους έδωσε την Αυστραλία.

Την Παρασκευή, αφού τέλειωσαν με τη γραφειοκρατία, πήγαν οι Ρώσοι. Αφού είδαν τι πήραν οι άλλοι, συμφωνήσαν και πήραν την παγωμένη αλλά πανέμορφη Ρωσία.

Το Σαββάτο ήρθαν όλες οι υπόλοιπες φυλές και έθνη και πήραν ό,τι περίσσεψε.

Το Σάββατο βράδυ, αργά, έφτασαν οι Τσιγγάνοι με όλα τους τα παιδιά. Ο Θεός τους είπε ότι άργησαν πολύ και δεν είχε μείνει τίποτα. Ήταν και πολλοί, που να τους βάλει; Παρ' όλα αυτά, επειδή ήταν μέσα στην προθεσμία, τους επέτρεψε να πάνε σε όποια χώρα θέλουν και να μείνουν με τους κατοίκους της. Κι έτσι απλώθηκαν παντού.

Την Κυριακή ο Θεός κάθισε να αναπαυθεί ευχαριστημένος. Κατά το απογευματάκι βλέπει έξω από την πόρτα του ένα πλήθος να φωνάζει να του ανοίξουν! Ήταν οι Έλληνες, ως συνήθως εκπρόθεσμοι και μόλις μπήκαν άρχισαν τα παρακάλια:

– Ανοιξε Θεούλη μου, σε παρακαλούμε, θέλουμε κι εμείς μια πατρίδα.

– Τι θέλετε εδώ παιδιά? Δεν είπαμε ότι την Κυριακή ξεκουράζομαι?

– Το ξέρουμε Θεούλη μου, αλλά μπερδέψαμε τις ημερομηνίες… Μη μας αφήσεις σε παρακαλούμε χωρίς δική μας πατρίδα σαν τους τσιγγάνους… Είμαστε νοικοκυραίοι εμείς…

– Καλά βρε παιδιά, γιατί δεν ήρθατε νωρίτερα? Τώρα δεν υπάρχει τίποτα. Ούτε σπιθαμή. Τα έχω μοιράσει όλα.

– Θεούλη μου, εμείς φταίμε, είδαμε ότι είχε πολύ χώρο κι είπαμε ότι θα περισσέψει και για μας. Και περιμέναμε να σπάσει λίγο ο κόσμος για να μην περιμένουμε στις ουρές… Έχουμε τόσα σπουδαία μυαλά, έχουμε πολλά να κάνουμε και να δώσουμε στον κόσμο… μη μας αφήσεις χωρίς Πατρίδα. Μπορεί να αργήσαμε, αλλά αν μας δώσεις κι εμάς, θα την υπερασπιζόμαστε με τη ζωή μας.

– Τι να σας πω ρε παιδιά? (είπε ο Θεός ξύνοντας το κεφάλι του). Κι εσείς παιδιά μου είστε και μάλιστα τα πιο έξυπνα, αλλά πραγματικά δεν υπάρχει άλλος χώρος!

– Σε παρακαλούμε;

– Καλά. Τότε θα σας δώσω ένα μικρό κομματάκι που είχα κρατήσει για τον εαυτό μου!!!

Info

– *Αυτό το ανέκδοτο το άκουσα από τον πρέσβυ της (τότε) Σοβιετικής Ένωσης στην τηλεόραση. Κυκλοφορεί πολύ στη Ρωσία.*

Πηγές:e-fungus.gr